

Противниковата тръба затръбви отново и пакъ както преди, показа се бѣлото знаме, тръбачътъ и следъ него пратеникътъ. Точно въ това време току що бѣше се получило и официалното съобщение отъ главното командване за сключения вече предварителенъ миръ. Въпръчки това, командирътъ ни не измѣни решението си. Той и сега повтори на пратеника капитанъ, че първомъ ще тръгне нашиятъ полкъ, а следъ него тѣхниятъ; ако искатъ и настояватъ на обратното — само съ бой ще могатъ да минатъ преди насъ.

Отново настанаха тягостни и трудни минути. Виждаше се, че макаръ войната да е приключена вече, но сражения още могатъ да се очакватъ. Не знаехме какво да мислимъ: дали, че орисницата така е отредила — полкътъ ни да води боеве и следъ подписания миръ или че командирътъ ни бѣше изпадналъ въ предвзето желание. Пъкъ, най-после, нека този противникъ да върви щомъ толкова бърза — нали има миръ подписанъ, какво отъ това. Кжде ще вървимъ да се лутаме въ тази нощъ, изнурени, изморени, неотпочинали. Защо да не останемъ да починемъ тази нощъ и утре рано съ подбодрени сили да тръгнемъ къмъ Куманово, Гюешево?

Така разсждавахме младитѣ началници за този последенъ день на войната, безъ да можемъ да схванемъ загрижеността на коман-